

Tur til Thailand sommeren 2008

Britt og Skule

Pattaya Thailand

Britt og Skule var med familien Låstad til Thailand sommeren 2008. Med på turen var familien Sigrid og Jostein Låstad med barna Tarjei (14) og Ragnhild (17), familien Vilborg og Arnstein Sve med barna Leivur (13) og Joakim (2). Oppholdet varte i 14 dager. Mesteparten av tiden var i Pattaya på strandhotellet Silver Strand Hotel. Men vi hadde også en utflukt til øya Coh Chang der vi blant annet drev koraldykking

[Skriv inn firmanavn]

[Skriv inn firmaadresse]

[Skriv inn telefonnummer]

[Skriv inn faksnummer]

med tre i bredden inntil vinduene og fire i bredden i midtraden. Så nå stod alle i midtgangen og prøvde å komme seg ut. Jeg selv satt på plassen min og ventet. Jeg skjønte jo at dette ville skje. Men omsider kom vi oss ut. Solen hadde akkurat

begynt å stå opp og dagslyset flommet over flyplassen slik at vi begynte å se hvordan det så ut på flyplassen.

Flyplassen var enorm. Det skjønte vi allerede mens vi takset bortover tullebanene for å finne den rette gateway-en.

Vi kommer til Bangkok

Etter 10 timer flyreise fra Stockholm landet flyet i Bangkok internasjonale airport klokka 6 om morgenen. Det var ennå ikke lyst. Etter å ha landet på en av rullebanene takset flyet en evighet før det endelig stanset opp foran en av terminalinngangene. Det var fire hundre mennesker om bord i jumbojeten. Etter at fest setebelt- skiltet ble slått av, begynte alle de fire hundre menneskene å reise seg fra setene sine for å ordne håndbagasjen sin. Men det tok en evighet før køene i gangveiene – det var to av

dem i den etasjen vi satt på – begynte på å bevege på seg. Stolene var ordnet 10 i bredden, i grupper

Da vi kom inn i ankomsthallen, merket vi oss den enorme støyen som var der. De hadde tydeligvis ikke tenkt på støydemping da de bygget dette monsterbygget. Det neste vi merket oss, var alle funksjonærene som veiledet oss overalt til de rette sjekkpunktene. Det var derfor smertefritt å komme seg gjennom de ulike instansene før vi omsider kom gjennom terminalbygget. Passkontrollen var effektiv. Vi måtte stå foran et lite web-kamera som stod på et stativ på disken foran immigrasjonsoffiseren. Det tok visst bilde av alle som kom inn i landet.

Det neste punktet var å finne bagasjen. Det var et trettitall transportkaruseller i ankomsthallen der bagasjen kom inn. Men på en skjerm ble vi effektivt henvist til transportkarusell 19 der bagasjen vår skulle komme. For sikkerhets skyld var det også her funksjonærer som veiledet oss videre i systemet. Vi var jo spent på om bagasjen virkelig hadde kommet fram helt fra Værnes. Men vi trengte ikke å vente lenge før bagasjen vår var å finne på båndet. Vi var imponert. Det meste så ut til å fungere effektivt i dette landet.

Neste punkt var fortolling. Der var det en enslig funksjonær som stod bak skranken på

deklarasjonsdisken. Istedenfor å se sur og truende ut, som de kan gjøre i Norge og andre steder, nikket han til passasjerene og presset hendene sammen med fingrene oppover som man gjør i Thailand for å vise høflighet. Han bukket høflig til passasjerene som strømmet forbi. Høfligheten her i Thailand har tydeligvis dimensjoner langt inni det offentlige kontrollsystemet. Vi var igjen imponert.

På den andre siden av tolldeklarasjonsområdet ventet en rekke mennesker som tilbød sine tjenester, særlig på transport med drosje og minibuss. Et var svært pågående i å gjøre oppmerksom på sine egne tjenester. Men de var egentlig ikke plagsomme.

Da vi gikk ut av terminalbygget, merket vi for første gang varmen i Thailand. Inne i bygget var det air-condition, og behagelig kaldt. Men utenfor var det annerledes. Heten satte umiddelbart svettetoktene i gang, men minibussen vi skulle bruke da vi skulle videre, hadde air-condition, så varmen var ikke plagsom lenger etter at vi hadde fått lempet bagasjen i bilen og kommet oss av gårde i den 14-seters Toyotaen. Sjåføren hadde et damemenneske med seg som satt sammen med han i forsetene. Etter hvert skjønnte vi at det var vanlig at konene ofte var med mannen i bilen når han var på jobb som sjåfør. De lange

arbeidsøktene vi etter hvert skjønnte folkene i Thailand hadde, gjorde at dette var en måte å pleie et familieliv på.

Vi kjørte ut av flyterminalen på venstre side av veien. Thailand har venstrekjøring, en av britenes store synder i de gamle koloniene verden over. Men Thailand var aldri koloni, så hvorfor det ble venstrekjøring i Thailand, er den gåte. Den gåten er det et svar på. Kongen i Thailand (Kong PHUMIPHON Adunyadet (BHUMIBOL Adulyadej)) var svært vestlig orientert. Han ville at landet sitt skulle ha en vestlig forankring og

kulturell utvikling. Det var England som var det største forbilde i så måte, og derfor endte det med at Thailand fikk venstrekjøring på linje med Storbritannia og koloniene.

Motorveien fra flyplassen var bred og fin, med 3 felt i hver retning. Men det var ikke mange biler på veien. Klokken var nå blitt 9 og vi trodde det var rush-trafikk inn til byene og flyplassene. Men ikke her. På denne tiden hadde knapt Thailand våknet til liv. Det var ikke rushtrafikk om morgenen. Folk begynte å jobbe senere på dagen. Det neste som forundret oss, var de enorme reklameplakatene som stod langs veiene. Dette har ikke gått i Norge, tenkte vi. Det var noen enorme stillas som var flere etasjer høye. Og de var overalt.

Vi kjørte ikke langt før neste undring kom over oss. Det var mange pickup-er her. Små lastebiler, eller lastebilversjon av vanlige personbiler. Men det rare var at det satt folk på lasteplanet der bilene suste nedover motorveien. Ofte svært mange folk, og til og med små unger. Dette har selvsagt aldri gått i Norge. Der er det sikkerhetsregler for slike ting. Men her suste bilene i stor fart med disse menneskene bak på lasteplanet.

Vi ble ganske snart oppmerksom på disse spesielle drosjene også. Det var pickup-biler med et personbur på lasteplanet. Det var benker på sidene og en plattform bak. Folk kunne hoppe på, og til og med stå på plattformen bakerst under fart. Disse bilene erstattet rutebusser i byene og gikk langs bestemte traseer. Når noen skulle av, trykket de på en knapp inne i buret og sjåføren stanset. Deretter gikk passasjerer av og betalte 10 baht til sjåføren. Etter hvert begynte vi å kalle disse drosjene for baht-taxi. Det var helt sikker ikke det de het, med vi kalte dem det under hele oppholdet vårt i Thailand.

Turistmetropolen Pattaya

Pattaya ligger omtrent midt på kystlinjen. Under Vietnamkrigen kom amerikanske soldater hit på perm og fikk sine etterlengtede numre med thailands jenter. Før dette var det ikke prostitusjon i Thailand, men med amerikanerne ble det et voldsom oppsving. Unge thai-jenter fra nord dro til Pattaya og hadde omgang med soldatene. Dette gav penger både til jentene og familiene deres. Offisielt er prostitusjon forbudt i landet, men myndighetene godtok stilltiende virksomheten, for det var utvilsomt en del fordeler med den også. Hardt tiltrengt valuta fant veien til landet. En stor turistindustri ble etablert. Mange familier fikk en liten del av velstandsutviklingen på denne måten.

Etter at amerikanerne dro, forsvant ikke prostitusjonen. Nå var det europeiske turister som overtok. Prostitusjonen fikk andre former. Eldre enslige menn kunne finne seg ei thaipike under et opphold i landet. Ikke bare for et nummer en natt, men som en følgesvenn gjennom en lengre periode. Det var som at disse mennene kunne kjøpe seg en kjæreste for en periode. Dette opprettholdt pengestrømmen til jenta og familien hennes. Og det var fortsatt jenter som kom nordfra som gjorde dette.

Jentene fikk en sosial funksjon for disse mange enslige menn. Så disse mennene fikk ikke bare dekket sine seksuelle behov på denne måten. De fikk også i en periode en lojal og trofast følgesvenn å leve med. Dette kan være menn som ikke lykkes med slik ting der de kommer fra. Et sykdomstegn på vårt eget samfunn, kanskje, siden så mange i denne situasjonen faller utenfor det sosiale livet på hjemmebane.

Vi fant slike par overalt. De gikk hand i hand på gatene, i shoppingsentrene og på restaurantene. Ofte satt de og hadde fine middager sammen.

Men vi merket oss at de ofte satt der tause. Ofte var det ikke så godt stelt med språkmulighetene. Det kunne hende at begge snakket like dårlig engelsk, som var det aktuelle fellesspråket. Særlig var det dårlig stelt med engelsken for thai-befolkningen. De hadde visstnok engelskundervisningen i skolen. Men på sjømannskirken fikk vi opplyst at det begynte med dette så sent i skolegangen at opplæringen ble heller dårlig. Dessuten var det så som så med engelskkunnskapen hos lærerne også. Så da ble det smått med kunnskapsformidlingen.

Ofte kunne vi se steinansikter hos disse thaipikene. Det var ikke sikkert at de likte noe særlig det de drev med. Vi skjønte jo at det spesielt måtte være tilfelle når karen var gammel, tjukk og stor mens jente var lita og ven. Men vi så at det var utrolig hvor villige de var likevel. Andre ganger, når det var kommunikasjons-

muligheter der begge behersket engelsk, så vi at jentene var mer med på leken. Særlig dersom mannen var mer ungdommelig og i passende størrelse i forhold til thai-jenta.

Gateprostitusjonen var et annet fenomen. Her kunne man få seg et nummer dersom man ønsket det. Jentene satt og bydde seg fram på fortausbarer. Ofte ropte de etter mannfolk som passerte forbi, særlig hvis de var turister. Vi ble ofte utsatt for slik tilrop når vi passerte forbi slike steder. Vi skjønnte ikke stort av hva de sa. Det skulle det være interessant å vite, i grunnen. (Det er ikke alltid man får slike komplimenter på gatene i Trondheim). Fenomenet med

prostitusjon var særlig stort i omfang i en gågate ved stranda inne ved sentrum. Men det var også ei stikkgate like ved hotellet der vi bodde at det var et livlig miljø med heftige thai-piker.

Men dersom man begir seg ut i dette, kan det få katastrofale følger. Aids-hyppheten i disse miljøene er stor. I tillegg kan man pådra seg andre alvorlige sykdommer. Hepatitt-B-vaksine er et must dersom man er villig til å kaste seg inn i

denne virksomheten. Men konklusjonen er nok at dette bør man holde seg utenfor. Det kan bli fryktelig sant at etter det søte kløe kommer den sure svie.

Landskapet mot Pattaya der vi skulle, var flatt. Det var noen hus her og der, men det var ikke noe særlig mye bebyggelse. Vi passerte blant annet et stort kraftverk, som sikkert var kullfyrt. Store høyspentmaster førte strøm fra kraftverket i alle retninger.

Strømkablene i byene var ikke gra ned i gatene som vi er vant til i Norge. De hang på master på siden av veiene. Det var betongstolper der høyspent var øverst og alle mulige kabler for strøm og telefon og annet nedover mastene. Ofte kunne disse mastene se ut som rene kråkereirene, Fugler kunne bygge reir i dem. Det hendte at vi såp trafoer som var montert i disse stolpene også. Strømmålere var festet utildekket på stolpene. Everket ville aldri finne på å bygge slike anlegg i Norge. Men vi merket ikke at strømmen falt ut på grunn av den måten det var installert på.

Badeliv

Det var for å bade at vi kom til Thailand. Vi hadde med barn i ulike aldre og turen skulle være preg av en standard familietur. Dermed står bading sentralt.

Vi tok inn på Strand Villa Beach hotell.

Det lå ved stranden. Vi trengte bare å gå over gata der hotellet lå, og dermed var vi der. Så det første vi gjorde, var å kaste oss i de flotte bølgene.

Men det viste seg at denne idyllen skulle bli kortvarig. Tarjei kom bort i en brennmanet, og fikk noen stygge sår på magen som han slet med hele resten av oppholdet. Dessuten så vannet skittent ut. Det var det sannsynligvis ikke, for sjøen pisker opp sanden som lå på stranda. Da denne sanden blandet seg med sjøvannet, så den ut til å være såpass skittent at i alle fall damene ble skremt til ikke å gå ut i vannet igjen. Det

hendte at vis så tomflasker og andre gjenstander som var skyllet i land fra sjøen. Det også bidro til at de fleste i reisefølget ikke ble direkte fristet til å være for mye i sjøen akkurat her.

Men det var tydelig at lokalbefolkningen satset på turistene. Stranden var full solstoler som stod på rekke og rad langs hele strandbredden. Parasoller stod tett i tett for å gi skygge, noe som kunne være mer enn nødvendig når dagen var på det heteste.

Vi var der når det var regntid. I høysesongen fra november til april var det sikkert enda varmere enn hva vi opplevde. Så parasollene var nok en helt nødvendig ting for å få en time-out under solen brennende virkningen dagen lang.

Vi leide vannscooter også. Det er ulovlig å bruke dem i Norge, men her var det mange av dem. Ikke overstrømmende mange, men såpass mange at de alltid var tilgjengelige for oss turister. De var ikke helt billige å leie, 2000 baht for en halvtime. Jostein og jeg gikk sammen om en og tok en tur hver med den. Tarjei og Britt ble med Jostein. Det var utrolig hvor raske disse maskinene var. Da jeg ulte langsetter strandlinjen mistet jeg Pattaya-capsen min. Da jeg snudde for å se etter den, hadde den druknet. Jeg fant den ikke igjen.

Badelivet i bassenget på hotellet fristet mer. Her var vannet rent og klart. Det var to basseng på hotellet, begge hadde ferskvann. De ene var rektangulært med standardmål på 25 meters lengde. Det andre - det innerste i nærheten av rommene våre - var utformet mer som et badeland. På den ene siden av det grunt, bare en halv meter. Dybden øket etter hvert til 2-3 meter på det dypeste. Midt i bassenget var det en bar der man kunne sitte på barkrakker av steinsøyler i selve bassenget og bli servert av en bartender som var i en forypning senket i selve bassenget. Men denne baren var ikke betjent så lenge vi var der, så den nøt vi ikke særlig godt av. Omkring bassenget var det fluktstoler, bord og stoler der man kunne oppholde og sole seg.

Vi spiste forkost på hotellet. Men noen ganger spiste vi frokost på et nabohotell også som vi syntes hadde bedre mat. Det var stort sett engelsk og kontinental forkost vi bestilte.

Men vi dro også på badeutfukter til øyer utenfor Pattaya. En gang leide vi en motorbåt som tok oss gjennom grov sjø til en strand på en av disse øyene.

Reisen med båten var 30-40 minutter. Da kom vi til en nydelig bukt med flott sand på en stor langgrunne. Fluktstoler var satt fram på rekke og rad under parasoller som stod tett i tett. Vi betalte litt for å leie hver vår fluktstol. De var vår base under oppholdet på øya.

I enden av bukta var en bygning som hadde en takkonstruksjon som så ut som en stor sommerfugl som hadde slått seg ned på bakken og bredt ut vingene sine. Det ble sagt at dette bygget hadde solcellepanel på taket, men dersom det hadde noe av den sorten, måtte det heller være noe vannbasert varmeanlegg på taket. Det så ikke ut til å være solceller der. Bak rekken med solstoler langsetter stranden var det ulike boder med utsalg av mat. Den dagen vi var der, var det svært lite med folk der. Det syntes som at det for det meste var europeiske turister, og kanskje noen japanere eller kinesere.

Vi leide en vannscooter. Jostein og jeg tok oss en tur utenfor bukta for å se oss litt rundt. Da vi skulle starte, ville ikke motoren gå. Utleieren åpnet noen deksel her og der på vannscooteren og gjorde ulike inngrep for å få den til å gå. Han

gjorde flere forsøk og omsider klarte han å få den i gang. Ja, ja, tenkte vi. Vi håpet at motoren ikke stopper når vi var ute på sjøen.

Vi ble egentlig advart mot å dra utenfor bukta av utleieren, men siden vi leide den for en halv time, var vi fristet til å ta oss en tur likevel. Vi rundet odden i den bukta vi var i og så at det var bukter på rekke og rad bortover øya med tilsvarende turistvirksomheter.

Omsider snudde vi og dro tilbake. Men da kom vi inne i et felt i sjøen med søppel. Plutselig ville ikke motoren gå lenger. Den stoppet ikke, men den mistet draget. Vi skjønnte at noe av plasten i søppelet som fløt i sjøen dekket til vanninntaket på vannjeten. Men vi turde ikke stoppe motoren for å dykke under for å fjerne det. Det var ikke sikkert at vi fikk den i gang igjen. Vi kjørte derfor forsiktig på tomgang tilbake til stranden der vi overlot scooteren til utleieren. Han stoppet motoren og veltet scooteren over på siden og rensket vanninntaket for søppel. Deretter veltet han den tilbake igjen og startet den. Men startet med det samme. Det betydde at vi egentlig godt kunne stoppe motoren ute på sjøen, fjerne søppelet og starte den igjen. Men dette visste vi jo ikke.

Restaurantlivet

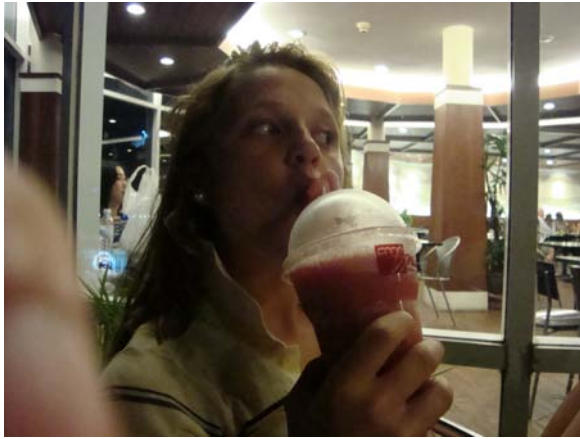
Livet på restauranter og kafeer er den andre store opplevelsessfæren i Thailand. Det finnes flotte restauranter overalt. Men de finnes også mindre spisesteder og kafeer der maten er billigere. Mat får du kjøpt på gata også, fra mobile boder, som er bygd sammen med en motorsykkel. Eieren av boden starter simpelthen motorsykkelen som er en integrert del av boden når han er ferdig, og så kjører han hjem med hele stasen.

På toppen av kjøpesenteret Royal Garden var det mange restauranter. En av dem hadde terrasse på utsiden der vi kunne nyte kveldsluften ute i det fri.

Maten kunne vi handle fra boder ved hjelp av spesielle strekkodekort. Det var et utrolig utvalg av all type mat

Ragnhild likte selvfølgelig is

Ved hotellet var denne utekaféen som var av den billige kategorien. Standarden her var ikke så god som andre, med trebenker og plankebord.

Leivdur hadde stor sans for pizza.

Britt opplever stadig sine mer lykkelige stunder på kafé..

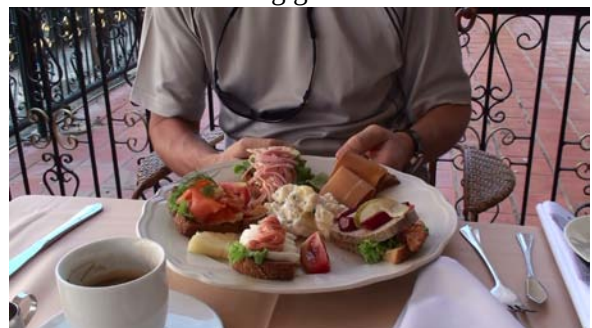
..særlig når hun har følge med Ragnhild.

Tarjei har funnet en spesiell stil for å innta brusen sin.

Lindas kafé var eid av norske interesser, og her var det norske aviser og god norsk mat.

Her fikk vi ekte norsk mat med brunost og leverpostein. Men det kostet mye mer enn thai-maten!

Joakim spiste sort sett alt hva han ble servert.

I starten var vi skeptiske til gatekjøkkenene. Men på sjømannskirken ble vi overbevist om at maten som ble laget her, var ufarlig og velsmakende. Thailenderne flest handlet maten sin her. Det var stort sett slik de inntok sine måltider, fikk vi inntrykk av.

Arnstein fikk noen bilder fra kjøkkenet på en av restaurantene. Det krydde av folk der, og vi fikk inntrykk av at kjøkkenet var førsteklasses utstyrt.

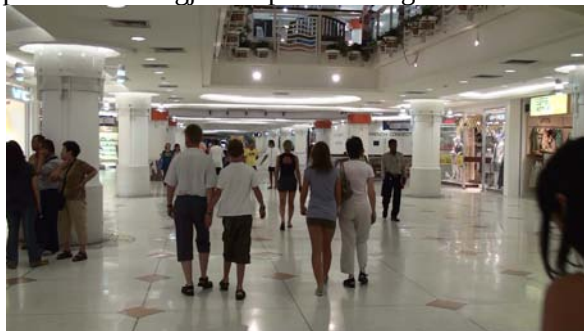
Handelsvirksomhete

Handelen i Pattaya er enorm. Det selges varer overalt. I butikker langs gatene, på fortauet fra boder, fra mobile motorsykkelkiosker og på supermarkedene. Og selvfølgelig av vandrende salgsmenn på badestrendene. Vareutvalget er enormt. Og det er billig. Varene er oftest av god kvalitet også, selv om varemerkekopiering kan forekomme.

Vi var i fire forskjellige supermarkeder. Den første vi besøkte, het Royal Garden. Inngangspartiet var preget av et fly fra annen verdenskrig som det så ut hadde crashet i bygget. Fronten på flyet hadde slått inn i bygget, og ut stakk flykroppen, vingen og halen. Hele arrangementet var morsomt og dekorativt.

I det hele tatt var folket svært oppfinnsomt i å lage slike ting. Innovasjonen i bygg og anlegg var fantasifulle og flotte. Det var tydeligvis ikke spart på noe når det gjaldt å profilere seg mot turistene.

Royal Garden bestod av 3 etasjer. Bygget var rektangulært med mye stein og marmor. Alle etasjene, unntatt første etasje, hadde en åpning i midten slik at man kunne se ned på etasjene under. Alle shoppingsentrene var bygd slik. Det gjorde at man fikk et svært åpent inntrykk av anlegget. I hver etasje var det små forretninger inntil ytterveggene mens folk gikk på gangveier i

midtpartiet. Her var alle slags forretninger. Foto, sko, bilder, mobiltelefoner, klær i alle varianter og rene souvenirer. På nederste plan like ved inngangen var det datastyrt fonteneanlegg der vannstråler sprutet i ulik takt og rytme, til stor moro for barna. Vannstrålene dannet en buegang ungene kunne springe i. Av og til var alle buene som vannstrålene dannet påslått. Andre ganger avslått. Atter andre ganger sprutet de i tur og orden på ulike måter.

Men vi merket oss støyen. Det var ikke gjort stort for å dempe den. Derfor måtte det merkes på personalet som jobbet der 11 timer per dag 6 dager i uka, som mange gjorde. Enkelte hadde bare to fridager i måneden også. Lønna kunne

være 11 000 baht, ca 2000 kroner, i måneden. Vi syntes vi så bare ungdommer som ekspederte i butikkene og utsalgsstedene. Men det er mulig at folkene var eldre enn hva vi trodde. Det var ikke alltid like lett å bestemme alderen på dem.

På toppen av Royal Garden var det ulike restauranter. I en av dem fikk vi et strekkodekort da vi gikk inn. Dette kortet brukte vi til å plukke matretter fra ulike boder. Strekkodekortet ble brukt for å registrere det vi fikk. Etter at vi hadde spist, eleverte vi strekkodekortet i kassen, og vi betalte for det vi hadde valgt. En sikkerhetsvakt ved utgangen kontrollerte at alt foregikk som det skulle i kassen. Kontrollen var nøye. Det var i grunne betryggende.

Det var utrolig mye å velge i blant retter i denne restauranten, både av thai-mat, og italiensk, russisk, fransk og mat fra andre nasjoner. Det var også en terrasse på utsider der vi kunne sitte og spise. Da kunne vi nyte utsikten ut over Pattayabukta når mørket var i ferd med å senke seg i syv-tiden om kvelden.

Her var det både McDonalds, BurgerKing og KFC der vi kunne kjøpe vanlige burgere. Det var

på en måte en trøst, selv om vi i Thailand på ingen måte trengte erstatningsmat for den thailandske maten. Men vi måtte jo besøke disse stedene også, så urbane vi var som nordmenn i Thailand! Et annet kjøpesenter hette Mark. Her var det mest i øverste etasje på Royal Garden var det også et fornøysessenter. Her var det ulike skremselstrasseer som man kunne prøve. Utenfor en av dem stod denne likvogna for å pirre fram grøstanker hos folk.

bekledningsvarer, og helst klær av ulike slag. Utvalget var enormt, og betjeningen var ivrig etter å selge. Men dette senteret var ikke så stilig og moderne som Royal Garden. Men vareutvalget her var like så omfattende. Her fant vi for første gang et PC-utsalg også. En kurisotet var at vi her også fant en elektrisk moped. Ellers var vareutvalget mye likt som vi har i Norge, men alt var mye billigere.

Et fjerde shoppingsenter var et IT-senter. Det ble vi gjort oppmerksom på på sjømannskirka. Og den måtte vi selvfølgelig besøke. Bygget var på 5 etasjer. Men her var det ikke lukkede enkeltbutikk er slik det var på Royal Garden. Her var det åpent landskap i hver etasje med salgsboder. Det var et enormt utvalg av mobiltelefoner, PCer og annet teknisk utstyr. Jeg kjøpte en PC her. På Royal Garden kjøpte jeg et videokamera, high definition med harddisk. Fine saker. Slike ting kunne vi ikke kjøpe i Norge. Problemet med PCen var at tastaturet var på Thai. Men heldigvis var det engelske bokstaver også på tastaturet. Men ingen

norske. Det kunne jeg egentlig leve med. Jeg angret på at jeg ikke tok med PCen hjemmefra. Men denne er fin å ha til støtte for videokameraet. Den hadde en harddisk på hele 320Gbyte, noe som gjorde at jeg kunne tappe videokameraet, som hadde en harddisk på 60GByte for 7 timer HD-video, og 22 timer vanlig video. Arnstein kjøpte flere speilreflekskameraer. Et skulle han ha selv, mens de andre skulle han selge når han kom tilbake til Stranda.

Arnstein hadde for vane å komme opp i heftige prutingsdiskusjoner. Han prutet stort sett hele tiden, men har gjorde med på en meget fornøyeelig måte. Det førte til at han kom i god kontakt med de fleste selgerne rundt omkring.

Salgbodene var et spesielt fenomen i Pattaya. Ofte var de montert på en moped eller scooter. Det gjorde at de var mobile. Om morgenen kom de kjørende i trafikken sammen med de andre kjøretøyene. Ofte var hele familiensamlet på kjøretøyet. De hadde sine faste plasser der de pleide å stå. Ofte kunne de stå på fortauene på rekke og rad og tilby varm mat til publikum. Først var vi skeptiske til å hadnel på disse bodene. Vi var redde for å bli syke. Med eterråd fra sjømannskirken ble vi anbefalt maten de hadde. Det var faktisk her man fant den beste maten, sa de. Etter dette begynte vi å kjøpe mat fra bodene. Som regel var det varmmat som ble servert Fisk, fylling og andre kjøtt- og risretter.

Vi skal kjøpe mobiltelefon

- Dette er håpløst – han pruter...

- Joda, vi er i forhandlinger...

- Han er en smule korni..

- No, no, no!!

Det kan komme til en smule håndgemeng under forhandlingene. Det var like før Arnstein fikk seg en ørefik.

Tiger zoo

Tiger Zoo var et imponerende anlegg. Vi leide en minibuss og kjørte en times tid fra Pattaya i retning Bangkok. Da vi kom, var det en mengde skolebarn som var oppstilt utenfor. De stod på rekke og rad og hadde skoleuniformer i ulike farger. Noen ungdommer fulgte den, som kanskje var lærere. De hadde små megafoner som de brukte til å rope ut beskjeder til ungene. Det var kustus og god orden på dem der det gikk gjennom inngangen til dyrehaven. Vi vet ikke om det var så mange skolebarn der vanligvis. Denne dagen fylte de opp tribunen når det var presentasjoner i ulike avdelinger i dyrehagen.

Det første vi overvar, var griseløpet. Tre barn ble kalt inn av en speaker som forklarte at barna skulle løpe i kapp med noen griseunger. Ungene ble rent overende av grisene, til stor jubel for publikum.

Krokodilleshowet var en smule nervepirrende. Et par ungdommer viste sine ferdigheter med krokodillene, og høydepunktet kom da de la hodene sine inne i gapet på krokodillene. Det var nervepirrende å se på. Det virket som at de hypnotiserte krokodillene før de stakk hodet inn, eller at de forsikret seg om at krokodillene var slik at det var rimelig trygt å gjøre det. Men jeg satte meg i god posisjon med kameraet og filmet det hele. Det kunne jo hende at det gikk galt denne gangen og at krokodillen virkelig tok hodet deres.

I så fall ville det bli gullskuddet på videoen. De holdt hodene sine lenge inne i krokodillegapene. Men heldigvis for dem, - og beklageligvis for meg og mulighetene for tidenes videoopptak der en ungdom mister hodet i krokodillegapet – holdt krokodillene seg rolige. Og det var vel egentlig det beste. Det er vanskelig at slike stunt kunne bli tillatt i Norge. Men det var tydelig at dette var ikke første gangen disse ungdommene gjorde dette, så de må ha gjort noe med disse krokodillene. De gjør sikkert dette flere ganger hver dag i årevis. Nervepirrende for oss som så på, var det i alle fall.

Tigershowet var imponerende., Vi satt i en stor sirkus-aktiv atrium der manesjen var buret inn der tigrene optrådte. Tribunene var fylt opp av skoleklasser som skulle se på. Hele showet beynte med at en gris sprang fram fra bak scenen og inn i manesjen. Der trakk den ned en rullegardin fra et stativ som var rigget opp i manesjen. Der stod det en hilsen der publikum ble ønsket velkommen til tigershowet. Deretter sprang grisen ut igjen samme vei som den kom.

Showet startet med innslag med en gris. Jeg skjønnte ikke stort av hva den egentlig skulle gjøre. Da dette innsalget var ferdig, kom tigrene fram fra et bur som var koblet til manesjen. To artister og to hjelpere i overall steg også inn i manesjen. Tigrene kom loffende inn og satte seg på hver sin krakk rundt kanten.

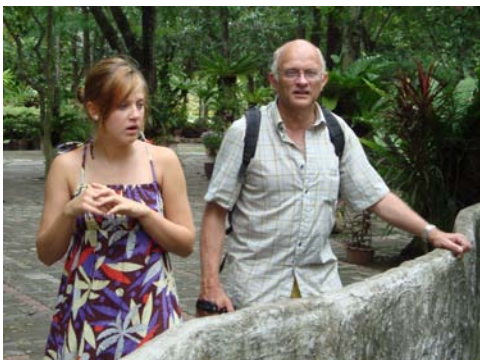
Tigrene viste ulike kunster. De gikk opp på et

stativ og reiste seg, én balanserte på små plater på ei bro. De hoppet over hverandre, rullet rundt på bakken, hoppet gjennom ringer, papirflater og flammer.

Publikum opplevde dem som store katter, - som de jo egentlig er. Men de gav også et mektig inntrykk av å være noen flotte dyr. Om det beste for dem var å være her i slik fangenskap, var vi

imidlertid ikke sikre på. Enkelte av burene der tigrene opphold seg, virket svært frihets-innskrenkende for dem. Vi så at tigre ble holdt i bur på omtrent 20 kvadratmeter. Men

de var koblet til store luftegårder, så de var ikke sikkert inne i de trange buene hele tiden.

Elefantene var ikke spesielt flinke til å kaste piler på blink ved hjelp av snabelen. Målskiven bestod av en rekke ballonger elefanten skulle punktere. Blinken var omtrent et par meter i diameter og burde ikke være spesielt vanskelig å treffe. Men å treffe greide elefanten ikke. En tilskueren ble tatt fram og bundet til en målskive. Han var en smule bekymret da ha så hva elefanten presterte. Rundt tilskueren var det festet ballonger, og han ante nok hva som skulle skje med han etterpå. Han skulle være målskive og elefanten skulle treffe ballongene med pilene!

Etter at elefanten hadde øvd seg en smule og vist hvilke ferdigheter han hadde, - eller hvor dårlig han var - til et heller bekymret publikum - ble målskiven skiftet ut med skiven med tilskueren.

Men det var heldigvis en løsning for tilskueren, til publikums store lettelse. En babyelefant ble satt på jobben med god hjelp fra treneren sin.!

Ellers var elefantene flinke til å gå på line og spille basketball.

Det var mange barn på besøk. De gikk samlet i klasser med lærere og påpassere. De hadde små høyttalere som de gav informasjon og beskjeder til ungene. Ungene virket svært disiplinerte der i masjerte i lange rekker i skoleuniform og holdt hverandre i hendene to og to

hele tiden. Etter at de hadde besøkt krokodillene, tigrene og elefantene var det lunch-pause for dem. Da satte de seg ned på bakken og fikk utdelt matrasjoner. For oss andre besøkende virket dette heller støyende. Men slik er de jo alltid med unger, noe som vi også alltid må leve med, selvfølgelig.

Etter maten gikk vi for å mate løveungene. Vi kunne kjøpe tåteflasker med melk for løvene. Det var ikke helt enkelt å få det til, men vi fikk det til til slutt

Deretter gikk vi og så at noen kinesere matet krokodillene med en flådd fugl. De stod på ei bro og hadde fuglen i et snøre fra en stang. Slik fisket de i vannet der krokodillene var. En av krokodillene kunne gjøre et lynraks framstøt for å få tak i fuglen, men dro han den til seg. På den måten ble det svært vanskelig for krokodillene å få ta i fuglen, noe til stor fornøyelse for oss andre som stod og så på.

Inne i et av husene var det ulike utstillinger. Der var det også en monter der det var tigre. Et par var utkledd som huleboere, og de lot seg fotografere sammen med tigre og turister mot et bidrag i tips-kassen på utsiden av buret.

Det var et bur der det var grisunger inne i et tigerbur også.

Grisungene hadde tigerdrakt for at ikke tigreren skulle spise dem. Ei purke hadde tigerunger hos seg også.

Sjømannskirken

Begge lørdager vi var i Pattaya, var vi innom sjømannskirken, - eller Den Norske Kirken i Utlandet, som den offisielt heter.

Det er ikke så ofte at norske sjømenn besøker sjømannskirken lenger. Det har blitt færre sjømenn på norske båter som besøker de ulike havnene etter som tiden har gått. Nå er det flere turister og fastboende norske som stikker innom og ber om ulike tjenester. Det kan være både bryllup, dåp, konfirmasjoner og andre kirkelige handlinger. I Thailand flyttet Sjømannskirken fra Bangkok til Pattaya. I Pattaya er det et hundre tusen fastboende norske som har bosatt seg. I Bangkok er det ikke så mange. Siden Pattaya er et så stor turiststed som det har blitt, er det også mange norske turister – som oss – som stikker innom. Blant de fastboende norske er det også en del sosiale problemer som Sjømannskirken bistår i. Så personalet har nok å henge fingrene i. Vi fikk kontakt og kom i prat med vikarierende prest og en del andre av det norske personalet der. De gav oss en del nyttig informasjon om Thailand og Pattaya, som viste seg å være nyttig for oss.

Vi har engstelige for å bli syke av maten vi fikk i Thailand. Men på Sjømannskirken fikk vi vite at maten vi kunne kjøpe, var god, sunn og velsmakende. Det gjaldt også maten som ble servert på alle bodene som var overalt. Dette var jo varmmat, og den var både trygg og

velsmakende, fortalte de. Likedan var isen som ble brukt i drikke, ufarlig. Den skydde vi som pesten i starten, for vi hadde hørt at vannet som ble brukt til å lage denne isen, ikke var trygg. Men her fortalte de at det var egne firma som laget denne isen og solgte den til de ulike salgsstedene. Ingen brukte vann fra kranen og frøs isen selv. Alle fikk forsyninger av slik is fra trygge selskap.

Marit tjenestegjorde i Sjømannskirken sammen med mannens sin og var fra Stavanger. Hun gav oss mange nyttige opplysninger om Thailand og Pattaya.

En av grunnene til at vi besøkte Sjømannskirken akkurat på lørdager, var at vi visste at da ble det servert rommegrøt der. Norsk rømmegrøt!

Vi kjøpte oss grøt og satt oss langs et bord på terrassen utenfor selve lokalet. Innenfor var det et møterom for gudstjenester og andre lokaler for ulike tjenesteaktiviteter. Mens vi var der, var det mange andre norske som var på besøk, så det var tydelig at dette var et populært møtested for mange norske.

Koh Chang

Bussturen startet dårlig. Bussen som dukket opp, var av den samme typen som tok oss til Tiger Zoo dagen før. Den var trang og ukomfortabel. Dessuten hadde den ikke plass til bagasjen. Sjøføren mente at vi kunne ha den på taket, men det var lite aktuelt. Arnstein var den som protesterte heftigst, og med god grunn. Jeg var i grunnen enig i at dette var ille. Men sjåføren sa at en større buss skulle komme, og etter 20 minutter dukket det opp en stor Toyota opp. Den hadde plass for all bagasjen bak i bussen, var høyere under taket og gav en helt annen komfort enn hva den lille bussen ville gi. Vi var fornøyde, Bagasjen ble stuert inn bak og vi tok plass inne i bussen. Den hadde et voldsomt stereoanlegg med en LCD-skjerm som kunne foldes ned fra taket bak førersetet. Ragnhild og Tarjei hadde med en film som de satte på.

Veien skiftet i standard, og etter 3 timer og 3 kvarter kom vi fram til ferjeleiet.

På veien så vi ulike transportere som virket en smule uvant for oss. Blant annet var enkelte av bilene svært overbelastede. Pickup-er var å se overalt. Den ble brukt av befolkningen slik som traktorer blir brukt av bønderne hos oss. Vi så at bønderne kunne treffes i veikryss der de solgte landbruksproduktene sine. Langs veien var det mange markeder også der det bugnet over med landbruksvarer av alle slag. Vi så få kunder som

handlet på disse markedene. Men de kunne komme av at det var tidlig på dagen da vi kjørte forbi. Handelen kunne kanskje ta seg opp ut over dagen. Vi merket oss at det var mer folk ute på ettermiddagen og kvelden. Det er tydeligvis et annet handlemønster her enn hva vi er vant til hjemme.

På veien ned mot kysten merket vi oss at det var mange gummiplantasjer. Gummitrær stod systematisk på rekker og rad og hadde små koppper festet til stammen. Den var skåret i stammene for at safta fra trærne kunne renne ned i koppene. Det var mye folk på disse plantasjene som betjente koppene. Vi lurte på hvor mange slike trær som skulle til for å lage et bildekk. Men det er vel slutt med at det ble brukt kausjukk til bildekk.

Omsider kom vi fram til kysten. Bussen stoppet foran et kontor ved ferjeleiet vi var kommet til. Her var det en agent for det selskapet bussen tilhørte. I ble satt av her og gjorde opp for oss med agenten. Dermed returnerte bussen tilbake umiddelbart. Vi måtte dra bagasjen noen hundre meter ned til ferjeporten. Vi lurte nok å hvorfor bussen ikke kunne kjøre hele veien ned til ferjeleimen, ja helst inn på ferja og helt fram til hotellet på Koh Chang også. Men slik ble det ikke. Vi fikk dra all bagasjen med oss og komme oss om bord på ferja.

Der var det to ferjer som lå inntil ferjeportene. Det var ikke akkurat den standarden vi var vant til, men de så egentlig rimelig kurante ut. Gulvet på bildekket og salongdekket over bildekket på den ferja vi dro med, bestod av grov plank.

Ferja var full av biler da vi dro. Over bildekket

var en slags salong der gulvet også var av grov plank. Det var et utvalg av forfriskninger der vi kunne kjøpe drikkevarer.

Etter en overfart på en halv time la ferje inn til ferjeporten på den andre siden. Folk strømmet av. Det var en del turister som oss som også dro på mange koffert. Det var derfor en kø av turister som dro på bagasje opp forbi ferjestedet. Der stod et mange bat-taxier og ventet på oss. Vi fikk hyret en og begynte å lesse på bagasjen på taket.

Arnstein kom seg opp og tok imot koffert som Jostein lempet opp. Deretter satte vi oss inn bak i bilen, Barnevogna med Joakim ble satt bakerst i bilen. Vi satt flere og holdt på vogna for ikke å falle av. Sjøføren skulle ha 700 baht for å kjøre oss til hotellet. Det syntes vi var svært dyrt, men vi godtok likevel tilbudet.

Sidene på buret vi satt i var kledd med klarplast, men vi kunne ikke se stort gjennom dem.

Leivdur satt foran og kunne se framover på siden av førerhuset. Nå ropte han at det gikk oppover. Veien steg bratt, og bilen skiftet gir. Den klatret voldsomt på de smale veiene. Nå gikk veien tilsvarende nedover igjen. Slik kronglet veien seg opp og ned bakke opp og bakke ned.

Da vi var kommet godt i høyden, tok sjåføren av og kjørte forsiktig ned en betongbelagt smal vei ned mot sjøen. Det var ikke mulig her at to biler møtes, så vi håpet på at det ikke kom noen i mot. Da vi omsider kom ned, hoppet vi ut av bilen, tok ut bagasjen og sjekket inn. Det første Ragnhild gjorde, var å sjekke stranden og bølgene. Bølgene

slo mot den fine sandstranden og skapte en sterk bølgebrus. Denne bølgebrusen levde vi med gjennom alle dagene vi oppholdt oss på dette stedet.

Britt og jeg fikk en liten bongalow. Det bestod av et rom og et bad. Mesteparten av rommet fyltes opp av ei dobbeltseng. Ellers var det en tv og et kjøleskap på rommet. Taket bestod av et møne med en arikondition opp under taket på tverrveggen.

Badet bestod av et toalett, en dusk og en vask. Ved siden av toalettet var det en toalettduş som er vanlig her i Thailand. Dusjen hadde bare en krane, men vannet gikk gjennom en mine bereder med termastat som varmet opp vannet dersom vi ønsket varmt vann til dusjen.

Det første vi gjorde var å hive oss i vannet. Bølgene var en meter høye og slo kraftig mot den lange fine sandstranden. Sanda på stranda kunne ikke bli finere. Vi gikk ut i vannet og moret oss kostelig i bølgene. Jeg gikk i resepsjonen og sjekket om det var farlige undervannstrømmer her. De fortalte at det var undervannstrømmer, og at man ikke burde gå ut på dypere vann enn at det nådde en til brystet. Men det var langgrunt, og vi måtte gå nesten hundre meter utover før vi kom

på dypt vann. Vi skjønte at grunna begynte der bølgende begynte å brytes mot stranda, og det var omtrent hundre meter ute på flo sjø.

Silver Sand Beach ligger utilgjenglig til på øya Koh Chang utenfor Sør-Thailand Akkurat nå er det ikke mange mennesker her,. Vi har møtt et nederlandsk par som er kommet hit fra en nærliggende strand. Der opplevde de å bli framstålet utstyr. Det skjedde på beste dagtid, midt i middagstiden. De hadde derfor flyttet hit etter innbruddet. Bølgene slår ganske heftig inn over den langrunnede sandstranden og lager et svært bråk. V har engstelige for om vi greide å sove i natt, men det gikk forbausende greit. Vi sitter nå i restauraten som er en overbygget terrasse. Det er et 50-talls bord her for gjester, med akkurat np er det bare gjester på fire av bordene. Soft musikk spilles over høyttaleranlegget og blander seg med bølgebrusen fra havet. En av oppvarterne på restuarantet sitter og se på en liten TV som er stillt opp for publikum mens hun venter på at gjestene skal bestille noe.

Det er tydelig at det er lavsesong her akkurat nå. Det er overskyet og behagelig temperatur. Jeg har vært i vannet tre ganger allerede og latt bølgene slå mot brystet etterhvert som de slå innover sandbredden.

Vi var en tur i en tettbebyggelse ikke langt unna. Vi bestilte en taxi, men taxien var en pickup der vi satt på lasteplanet. Jeg tenkte med gru på hvordan vi skulle komme oss opp i bratte bakkene med en pickup der vi satt på lasteplanet. I tillegg skulle sjåføren ha ? baht for turen. Med stor frimodighet satte vi oss opp på lasteplanet og kjørte av gårde. Vi kom oss opp bakkene og tok inn på veien innover øya,. Det viste seg at den veien også var av heftig karakter når det gjaldt svinger og bakker. Men vi kom oss fram, gjorde opp for oss og begynte å undersøke stedet. Jostein og Sigirid hadde vært der før. Vi stoppet opp ved en restaurant som jeg syntes så grei nok ut. Britt ville gå videre og undersøke mer, under mine

heftige protester. Det endte med at vi likevel spiste der. Jeg bestilte en pepperstek mens andre bestilte pizza, nudler og annen thaimat. Etter å ha spist, gikk vi nedover gata for å undersøke stedet mer. Men her var det akkurat som ellers i Thailand. Stort vareutvalg i alle butikkene. Her var selvfølgelig seven eleven-butikker. Der var det alltid airkondisjon og behagelig å besøke, så vi dro jo innom der. Ellers handlet vi en del klær, kort og andre småsaker. Ragnhild kjøpte en ryggsekk. Hele stedet var tydeligvis innrettet på turister. Et sted var en det skredder. Han sa at vi kunne få sydd ferdig dress på 8 timer fordi han hadde 50 skreddere som var ledige akkurat nå på grunn av lavsesong. Men vi hadde jo allerede kjøpt oss dresser, så det var lite aktuelt å kjøpe flere.

Sigrid, Jostein, Britt og meg bestemte oss for å gå hjem langs strandepromedaden. Det var ikke så mye lengre enn å kjøre. Men et skikkelig regnvær syntes å segle opp, så vi ville bli våte hvis vi likevel gikk hjem. Men vi syntes det ikke betydde noe å bli litt våt, så vi gikk i vei. Sekken med videokameraet lot jeg Arnstein på meg seg hjem med baht.taxien. Ragnhild og Tarjei ble med familien Arnstein i taxien. Da vi begynte å gå, satte det inn med et voldsomt regnvær. Det var som om himmelens sluser åpnet seg. I tillegg var det skikkelig flo, så vi fikk ikke til å gå langs stranden slik vi planla. Vi måtte derfor snike oss gjennom de mange strandkafeene som fantes langs stranda. Det var laget smale gangveier som

vi kunne benytte. Bølgene slo voldsomt opp under terrassene på restaurantene som gjorde det umulig å gå på selve stranda. Men vi kom jo fram. Etter hvert var det mulig å fortsette på selve stranda, og vi nøt faktisk det varme styrtregnet som gjennomtrengte klærne våre på et øyeblikk. Bølgende bruste mot stranda, og jeg kunne ikke dy meg for å vasse i bølgene. Klærne ble gjennomvåte av saltvann fra sjøen, tilsatt med fin sand fra stranda som hadde blitt pisket opp av bølgene og blandet seg med sjøvannet jeg fikk i klærne. Den nyinnkjøpte skjorta, som jeg hadde kjøpt bare noen minutter forut, ble full av saltholdig og sandholdig sjøvann. Vi frydet oss over uværet. Særlig var Sigrid i eksase over dette ekstremværet. Britt hadde med seg en veske som hun var redd for at det skulle komme vann i. Det ville ødelegge mobiltelefonene hun hadde med seg. Men det skulle vise seg i ettertid at frykten var ubegrunnet. Mobilene og alt det andre som hun hadde i veska var inntakte og tørt. Jeg var glad for at Arnsteintok med sekken med videokameraet. Jeg tror ikke det hadde tålt dette uværet, dersom det hadde fått noe vann i seg. Da vi kom fram til hyttene, skiftet vi til badeklær og kastet oss de enorme bølgende som brøt mot stranda. Vi så at personalet hadde hengt opp et rødt flagg som forbød bading. Men vi gav blaffen og vasset uti for å leke oss med bølgene. Vi moret oss kostelig inntil mørket omsider satte en slutt for moroa og vigikk hjem til hvert vårt.

Dykking på korallrev

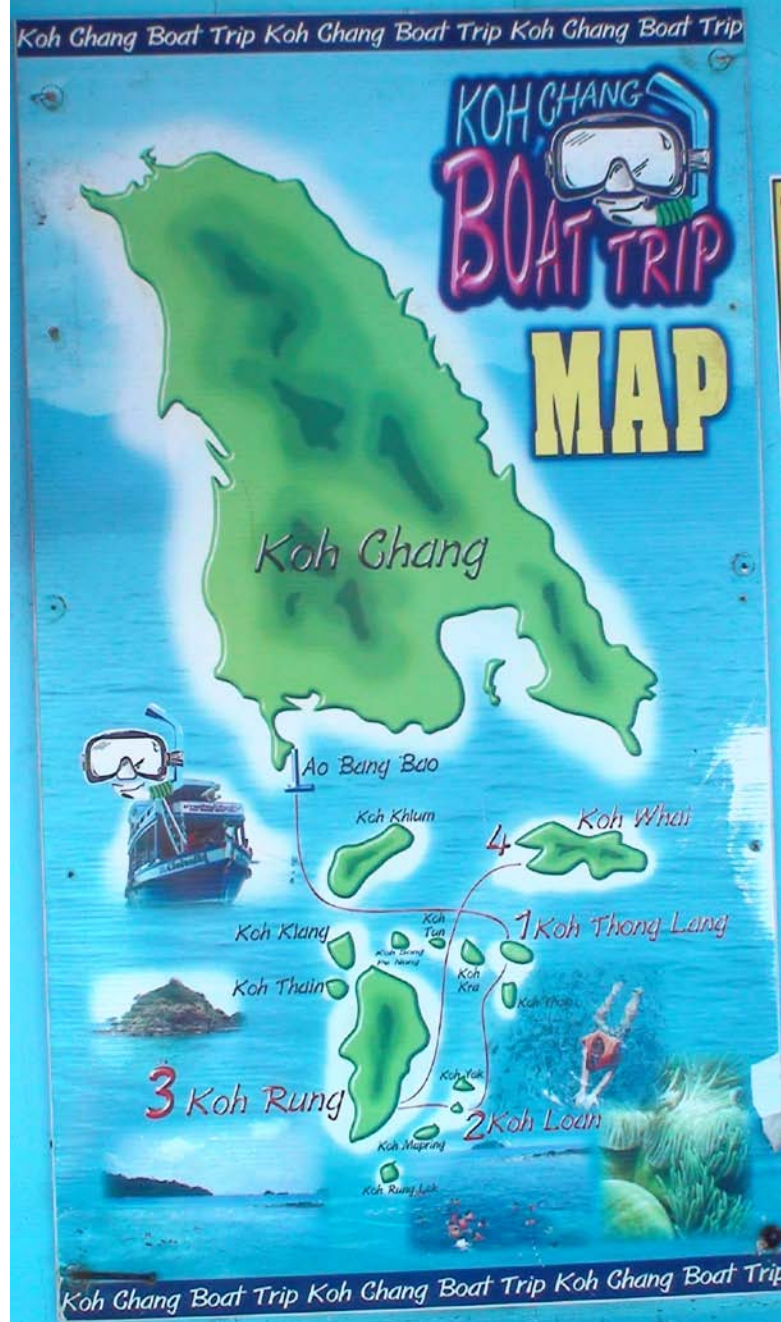
I dag hadde vi bestemt at vi skulle dra til korallrevene ved øyene sør for Koh Chang og dykke ved korallrevene der. Dette var Josteins store drøm. Han hadde fått et tilbud på ? bath på en pakketur med bil, båt, mat og utstyr. Arnstein med familie kunne ikke være med, så de ble igjen i leiren. Tilbudet inkluderte også transport med baht-taxi, og den møtte opp presis klokka åtte for å hente oss. Før den tid hadde vi inntatt en frokost i restauranten på strandhotellet. I taxien satt også et fransk par med en sønn osm taxien hadde hentet opp før oss. De hadde blitt med fra et annet hotell i nærheten nærmere ferjeleiet. Vi tok plass bak i passasjerburet på lasteplanet på bilen.

Denne bilen hadde ei bakluke han kunne stenge. Den var ikke så åpen som taxiene i Pattaya der det var et stigbrett bak folk kunne til og med bli stående på under fart. I de bratte stigningene her på øya kunne det hende at folk kunne falle av fra slike åpne taxier, så vi var egentlig glade for at det var en lukke luke bak. Sjåføren lukket igjen bakluka og så kjørte vi av gårde. Vi klatret opp nedkjørselen til Sand Villa i krabbegir og kom oss omsider opp på hovedveien som gikk innover

øya. Bilen var en firehjulstrekket, og det var vi egentlig glad for. Da var vi helt sikre på at vi greie å komme opp de bratte bakkene. Kjøreturen ned til spissen på øya skulle ta ca 40 minutter. Det ble en ferd på smale bratte veier med mange skarpe svinger. Men den var asfaltert og grei og ferdes på. Det var svært mye bebyggelse langs veien. Mesteparten bar preg av turistnæringen

som tydeligvis øya var fokusert på. Vi ble fortalt at det ikke var mange år siden at veien ble anlagt på øya, og at hoteller og ulike turistforetak fort etablerte seg langsetter veien. Vi så byggevirksomheter overalt. Det var smakfull utsmykninger og prektige bygg, særlig de som var rettet mot turistnæringen. Bilparken bestod mye av store pickuper med store dieselmotorer sopom gikk på lave turtall. Det var få gamle og dårlige biler å se. Det virket ut fra bilpøarken at folk hadde god råd. Men vi ble aldri klok på hvordan folk egentlig bodde her. Vi så svært få bolighus. Det var noen åpne slumaktige rønner her og der som det virket at det bodde folk i. Det var nemlig fjernsynsantennner og parabolantennner på takene på disse skurene som fikk oss til å tro at det bodde folk der. Den type bygninger fant vi også inntil fjellsiden på Sand Village også, som vi antok var for betjeningen. De bestod stort sett av ungdommer, noe som fikk oss til å tro at de ikke

var så veldig kresne på bostandarden så lenge de jobbet her. Men det må jo være noen familier som bodde på øya og som krevde sikkelige boforhold, men vi fikk aldri klarhet i hvordan disse egentlige bodde. Det ble en gåte for oss.

På veien ut til båten vi skulle dra med, så vi også elefanter. De stod i båser og tydeligvis brukt som husdyr eller til en eller annen turistsammenheng. En baht-taxi hadde stoppet på veien foran oss en gang også der folk hadde gått ut for å mate noen apekatter. Langs veien fant vi også noen store luksushoteller i strandkanten. Der var det sikkert mye dyrere å bo enn hva vi har erfart her på Sand Villa. Men vi var forsvåidt fornøyd med tilstandene her, bortsett fra den kontinuerlige støyen fra bølgene som brøt mot standen. Det kunne skape så mye støy at det til tider var vanskelig å føre en samtale i restauranten og for å sove om natta.

Omsider kom vi fram til bestemmelsesstedet Au Bang Bau, bestemmelsesstedet for baht-taxien. Britt hadde blitt kjent med franskmennene i taxien underveis, som det fransklæren hun er. Hun forstod etterhvert at han var en flyktning fra Cambodia. Hun var fra Laos, og de bodde nå i Frankrike. Han hadde egentlig lyst til å dra tilbake igjen, men det hadde hittil ikke blitt noe av. Han studerte opprinnelig farmasøytologi i Frankrike,

men hadde endt opp med å jobbe i data. Sønnen var ingeniør på Renaultfabrikkene. Hun hadde en bror som var gift med ei Tai-pike i Bangkok, og de hadde vært på ferie i Tailand hvert år de siste ti årene. Men det var første gangen at sønnen var med.

Baht-taxien hadde underveis tatt med fire amerikanere også. To av dem var et par som var på Backpacking sammen.

Vi hoppet av taxien og gikk nedover mot en pir. Langsetter piren var det forretninger og restauranter av ulike slag. Alt stod på betongpæler på sandgrunnen. Akkurat nå var det fjære, så vi kunne se sandbunnen pælene var drevet ned i. De stakk opp et par meter fra bakken opp til gulvet på de uike butikkene.

Ytterst på piren var det en rekke båter som tydeligvis førte turister ut på sjøen i ulike ærender. Helt ytterst var ei kai der flere fiskebåter var fortøyd. Der var også et fyrtårn, men det virket som at den bare var en statue og ikke noe virkelig fyrtårn. Det lyste ikke fra lykthuset, og ingen seriøs instans fra et fyrvesen ville egentlig plassere et fyrtårn på et slik sted, egentlig.

Mange av båtene førte turister til korallrev på forskjellige øyer utenfor. Vår båt lå omtrent midt på den delen av piren der det var båter.

Mannskapet som sort sett bestod av unge gutter, ønsket oss velkommen på ekte Tai-vis. Vi ble vist plass ombord. Båten var ca 30.40 meter lang og hadde to passasjerdekk. På begge dekkene var det harde trebenker å sitte på. Nederst dekk hadde benker som gikk langs siden av båten og to rekker midtbenker. Helt framme oppe var det et lite styrhus. Bak det var det trebenker som var plassert på tvers på halvparten av dekkslengden

og tomt på resten. Der var det lagt ut madrasser som folk kunne slå seg ned på. Denne plassen ble stort sett okkupert av en gruppe amerikanske tenåringsjenter som lå på madrassene under sjøturen. Båten hadde ca 50 passasjerer. Svært mange nasjonaleiteter var representert, Men alle var tydeligvis turiseter, vi så ingen thai-passasjerer.

Været var sånn passe, Det var ikke sol. Så snart vi kom ut av bukta ved piren, merket vi fort dønningene som kom inn fra havet. Båten gjøv godt på seg. Det virket som at båten hadde omtrent 10 knops fart. En brummende dieselmotor under dekk sørget for framdriften.

Ferden fram til det første korallrevet var ca 1 time og 40 minutter. Men det føltes lenger på grunn av den realtivt grove sjøen og duren fra dieselmotoren som gikk inn i kroppen. Det franske paret spydde hele tiden. Men sjøen var mye mindre grov enn det vi opplevde på Sletta med den 31 fot store Viksund-cabincruiseren for et par år siden. Da var bølgene mellom en og to meter høye, og sjøen slo hyppig over hele førerhuset. Det hendte at noe bølger slo over rekka på båten. Fribordet på båten var relativt lavt. Det var bare en halvmeter ned til sjøen fra dekket og rekka, og bølgespruten kunne til tider slå inn på dekk og gjøre oss våte. Men varmt som det var, betydde det egentlig lite.

Omsider fikk vi landkjenning. Båten passerte øya Koh Klum styrte rett mot øya Koh Sung, og la ikke bi før i siste liten. Vi smøg oss langs land ved øya Kohn Rung der sjøen var smul. Vi fulgte kystlinjen på lesiden av øya et stykke før vi brøt av og tok sikte på en liten holme, Koh Loan.

Styrmannen førte båten så godt som helt inntil holmen. En av besetningen i full dykkedrakt hoppet over bord med ei line, Han svømte til land og festet den til holmen. Båten hadde hivd ut en dregg akterut og nå ble båten fortøyd med dreggen akterut og lina i land. Motoren ble slått av, det ble helt stille.

Mannskapet hadde delt ut dykkemasker til alle. Men froskemannsføtter fulgte ikke med, så de som ønsket det, måtte betale 100 baht ekstra. Det iriterte oss litt, fordi vi hadde forstått at dette var inkludert i pakken vi hadde kjøpt der alt skulle være inkludert. Etterhvert hoppet folk i sjøen. De som var uvant, fikk redningsvester på seg. De fløt i sjøen og kunne ikke dykke. Det var egentlig like greit for disse. Jeg selv fikk først låne svømmeføttene til Jostein. De var av en kort type som var vonde å ha på. Tarjei ville ikke bruke sine føtter, så han slengte dem om bord. Da jeg skulle prøve dem, var de for små. Jeg prøvde å bytte dem hos mannskapet, men først nektet de, jeg måtte betale 100 baht for det. Da de omsider forstod at jeg bare skulle bytte svømmeføtter som det allerede var betalt for, fikk jeg noen andre føtter. De var også for små, men jeg fikk de så vidt på meg. Demed hoppet også jeg i vatnet. Det første jeg oppdaget, var fiskene. Små akvariefisk på 10 cm lengde svømte rundt i vannet i store stimer. Deretter så jeg bunnen. Korallene var flotte og fargerike. Det var en mengde ulike former for liv der. Og mange ulike fiskeri forskjellige størrelser. Jeg svømte rundt holmen og kom tilbake til båten på den andre siden. Deretter krøp jeg ombord i båten igjen. Etter en time fløyten styrmannen i fløyta. Det var signalet på at folk måtte komme ombord. Etterhvert var alle samlet ombord og motoren ble startet. Lina til land ble frigjort, dreggen heist ombord og vi forflyttet oss til ei strand lenger inne på øya Koh Rung.

Da vi kom ombord etter dykkingen, fikk vi servert varmmat. Det bestod av ris, nudler ohg reker. Det var sterkt krydret, spå jeg måtte skylle den ned med masse vann. I bukta som vi nå kom inn i , ble dreggen kastet ut på nytt og motoen slått av. Folk kunne hoppe i sjøen og komme seg til land. Der var det en flott sandstrand folk kunne nyte solen fra. Mange tok med seg dykkeutstyret og trente seg på dykking i sjøen også. Men det var mest for å trene, for det var jo ikke noe å se der. Både for Britt og Sigird var dette den første

dykke-erfaringen. De syntes det var flott å lære å beherske dette.

Etter en time fløytet styrmannen igjen i fløyten, og folk samlet seg ombord. Passasjerene ble telltet omhyggelig flere ganger før vi igjen satte kursen mot en annen holme, Koh Thong Lang, hvor det var korallrev. Her ble dreggen igjen kastet ut og line strakt ut mot land. Folk hoppet i sjøen, men jeg syntes ikke det var like mye å se her som på det første stedet. Jeg møtte en brennmanet også,

så jeg snudde og kom meg ombord i båten igjen. Mannskapet hadde tatt fram en fiskestang. Jeg så han hadde fått en blekksprut på kroken. En annen av mannskapet, som var ute i sjøen men frosekemannsdrakt på, hektet belkkspruten. Den sprutet blekk slik at sjøen rundt den ble svart. Blekkspruten ble puttet i en pose som frosekemannen hadde med seg.

I bukta der vi var og badet var det mange fiskepåter som hadde ankret opp. Denne siden av øye lå i le og sjøen var helt rolig. Båtene lå ofte i klynge flere sammen, Fiskebåtene var spektakulære. Lange stenger stakk ut fra skipssiden med fiskeredskap. Det virket som at de hadde lagt til på dagtid fordi de fisket med lyskastere om natten, Vi så lamper som var montert på dem som kunne tyde på det.

Etter at alle var kommet opp fra sjøen på det siste korallrevet, fikk passasjererne utdelt vannmelon, ananas og annen frukt av mannskapet. I tillegg kunne de få vann fra vannflasker i en stor kjølebag. Kaffe og the var det også mulig å få. Toalettet var et vannklosett. Men da jeg skulle skylle det etter bruk, fant jeg ingen utløsermekanisme. Det var imidlertid en stor vannstamp som stod der med et øsekar i. Man skulle ta vann herfra og skylle toalettet med. Det fungerte for såvidt rimelig greit. Noe primitivt var dette jo egentlig. Men så var dette ingen luksusdamper heller.

Vi lettet anker og dro videre til ei strand på øya Koh Wal, halveis tilbake til havna vi kom fra. Her var det ei primitiv brygge vi kunne legge inntil. En annen båt var akkurat iferd med å forlate stedet da vi kom. Dette stedet minnet om en Havaii-sted med ei flott sandstrand. Her var det en primitiv kafe også, der vi kunne få bestilt kaffe. Det var til selvbetjening. Man kunne forsyne seg med varmtvann fra en termokanne og få kaffepulver. Men vatnet var lunket, så kaffen smakte dårlig. Ellers plasket vi litt i vannet og tok det med ro. Det var et korallrev her også, men da måtte vi ta med oss utstyret og gå rundt en odde i nærheten, Det var det de færreste som gjorde, om noen i det hele tatt. Amerikanere ombord spilte volleyball med mannskapet i stedet. Etter en time fløytet styrmannen i fløyten igjen, og folk begynte å trekke tilbake til båten. Det ble kastet loss, og kursen ble satt mot havna der vi ankom en time senere. Det sprutet godt på nedre dekket der vi satt, så vi flyttet oss opp til øvre dekket i stedet. Her var det mye bedre å sitte. Det var mye stillere fra dieselmotoren som støyet mye på nedre dekk. Dessuten sprutet det jo ikke fra bølgene her oppe. Men det gynget en smule mer fra side til side på grunn av sjøgangen.

Omsider kunne vi legge til brygga og folk strømmet i land,. Mannskapet ropte 'Thank you, we see you to morrow!' Mange gav tips da de gikk fra borde. Deretter var det å marsjere

gjennom alle forretningene innover piren til vi fant taxien vår som kjørte oss hjem. Et godt måltid i restauranten avslutten den flott dag på korellrevene utenfor øya. Vi ringte hotellet i Pattaya og bestilte rom der neste dag. Vi ville tilbake. Støyen fra bølgene gjorde det vanskelig å føre en samtale i restauranten, så vi ønskes oss vekk fra Sand Villa etter disse dagene. Den fine sande var også etterhvert plagsom. Den trengte inn i alle klærne og var vanskelig å bli kvitt. Opplevelsene vi har hatt her, var likevel flotte, men nå var vi mett. Vi ville tilbake til byen. Arnstein ville kjøpe videokamera og PC. Neste dag kom en tolvseter minibuss med firehjulstrekk og hentet oss helt fra strandhotellet. Vi bealte 4500 baht for det pluss tilsammen 100 baht hver for ferja. Da slapp vi å skifte og laste om på ferja. Bussen hadde all bagasjen med seg hele veien. Det var mye lettere for oss.

Onsdag 30. Juli

Vi dra fra Sand Beach klokka halv ti. Det var en 12 seters Toyota med firehjuls-drive som møtte opp. Sjåføren stuet inn bagasjen samvittighetsfullt bak i bilen og vi tok plass. Arnstein satte seg foran sammen med føreren. Vi var mest spent på hvordan han skulle klare bakken opp fra hotellet. Men vi trøstet oss til firehjulstrekket og at motoren var kraftig nok til å dra oss opp. Det viste seg at all vår bekymring var fnyttet. Han hadde så absolutt ingen problemer med å komme seg opp. Det var i vei mot ferja på øyas hovedvei. Den var til tider ikke mindre bratt og svingete enn selve veien til hotellet. Jeg var red for at hele bussen kunne velte i de bratte og hårde hardnålsvingene. Men det gikk problemfritt det også. Vi studerte vegetasjonen langs veiene. Den var så frodig og tett at det synes umulig å ta seg fram i den. Det ble fortalt at det var giftige slanger der også, så det kunne være farlig å ta seg fram der. Britt fortalte at det var en nasjonalpark på øya som hadde tilhensikt å bevare naturen på den slik den var.

Langs veien var den høye betongstolper for ledninger v ulike slag. Øverst var det høyspent, nedover var det ulike typer strømkabler og signalkabler, kanskje også for telefon. Vi syntes at stolpene stod utrolig tette. Men da vi nærmet oss ferjeleiet så vi arbeidsteam som satte opp nye stolper blant de gamle. De var tydeligvis i ferd med å bli skiftet ut. Det var derfor det var så mange av dem, det var både nye og gamle. De gamle skulle vel rives når den nye kom på plass. Vi

ble forresten aldri klok på hvorfor de la ledningsnettet så åpent, spesielt for høyspentens del. Dette måtte da være farlig og føre til ulykker. Nå og da var det transformatorer også som var montert oppe idisse stolpene. Pent så det iallefall ikke ut. Det skjemmet gatebildet veldig. Dette er noe som de Thailands myndigheter etterhvert må ta fatt i og gjøre noe med.

Det var kø da vi kom til ferjeleie av biler som skulle med. Vi ble sitte4nde i bussen mens vi ventet. Motoren gikkk, så vi hadde aircondition. Ellers kunne vi neppe sitte der. Men det varte ikke lenge før vi rullet ombord. Det var ikke den samme ferja vi brukte nå som da vi kom. Nå brukte vi den nye Pepsi-ferja. Den hadde et sotrt åpent bildekk med en åpen passasjeravdeking på et dekk over bildekket. Det gjorde overfarten sval. Her var det rekke med plaststoler som var montert på rekke. Det var utsallg av mineralvann og andre forfriskninger på ferja også. Vi merket oss at kurs ferja hade mot andre siden til tider lå langt til venstre for der vi skulle. Likevel traff vi på ferjeleie. Det var mulig at det var sterk strøm i sunde vi passete over..

Da vi skulle kjøre av, gjaldt det å finne riktig minibuss. Det var et dusin ehelt like toyota minibusser på bildekke, og jeg var innom alle for å se om det var riktig. Omsider fant jeg riktig buss, som sistemann i følget. Bussen kjørte på skrå inn på ferja da vi kjørte inn på ferja, for ikke å ta bort i understellet. Det minnet oss om ferja i Monbasa der alle måtte kjøre på skrå over ferjeleimen for å kunne passere. Det var imidlertid ikke samme problemet da vi kjørte av på den andre siden.

Nå gikk ferden mot Pattaya. Vi kjørte først gjennom en strøk med gummitrær. De var plantet systematisk på snorrette rekke og hadde en liten kopp nederst på stammen som samlet opp gummisafta. Vi lurte på hvor mange slike trær som måtte til for å lage et bildekk, og hvor store areal som krevdes for å dekke verdens behov for dekk. Vi fikk aldri svar på det.

Vi kom snart inn på motorvegen mot Bangkok. Det var en firefelts vei av god standard. Det var bebyggelse og virksomhet langs veien på hele strekningen vi kjørte. Det vitnet om høy aktivitet blant befolkningen i landet. Mange steder var det skur med markeder langs veien der det bugnet med varer, mest matvarer, grønnsaker og frukt for det meste. Men det var ikke en kunde å se. Det er meget mulig at kundene først kommer ut på

dagen. Men nå var det underlig tom for folk. Sjøføren kjørte i inderste feltet i 120 km i timen. Han presset seg fram i trafikken, det var ikke mange han lot passere seg. Gassen var enten helt i bønn eller helt oppe. Det førte til at vi syntes det gikk vel mye i rykk og napp.

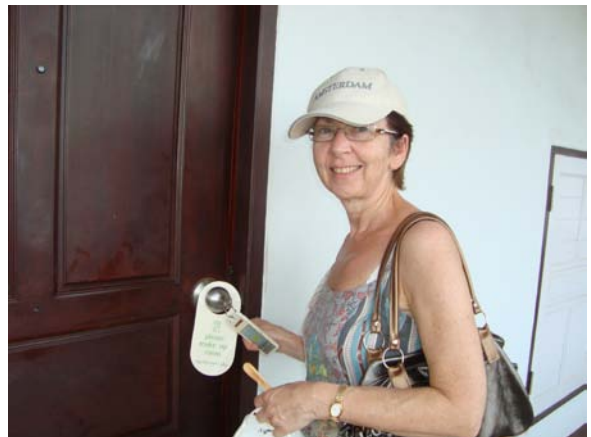
Vi hadde pause midtveis. Da var det også dopause. Toalettet var det ikke mye å skryte av. Det var et hull i gulvet. Vi kviet oss for å bruke disse toalettene. Før vi dro videre, kjøpte vi litt mat som vi spiste. Etter 20 minutter var vi i bilen igjen.

Utenfor Pattaya tok vi av fra motorveien og kjørte på en vanlig tofelts vei med en kjøreretning i hver retning. Enkelte partier var det grusvei, og her tok sjåføren det rolig. Plutselig satte det inn med et veldig regnskyll. Da så vi en motorsyklist som forsøkte å verne seg mot regnet ved å holde armen foran seg til vern mot regnet. Hjelp med vir var tydeligvis et helt ukjent fenomen for han. Regnet var lokalt. Det gav seg like fort som det startet. Lenger framme var veien helt tørr, som om det ikke hadde regnet der i det hele tatt. Vi kjørte forbi et stort buddatempelområde der det var mange hus med voldsom kunsterisk utsmykking. Tilslutt kunne vi kjøre opp inngangen til hotellet. Da hadde det startet å regne igjen. Men bussen stoppet foran inngangen til hotellet der det var et tak, og vi fikk tømt bilen for bagasje og gjort opp med sjåføren uten at noe ble vått. I resepsjonen fikk vi de samme rommene vi hadde, men i en etasje under. Det passet oss svært godt. Så snart vi var kommet inn på rommet, kastet vi oss i sengen og sovnet....

Vi snakket om å dra til IT-senteret og handel videokamera og PC for Arnstein. Men det ble det ikke noe av. Det ble lite som ble gjort resten av dagen. Tiden gikk med til lesing. Jostein og Sigrid forsvant på byen. De var innom en bank for å ordne et eller annet. Ut på kvelden dro vi til en restaurant og spiste en god middag. Etter middag

dro damene med Sigird for å kjøpe briller. Hun bestilte to par som hun skulle få på søndag, like før vi drar til Bangkok for å dra hjem. Synet hennes hadde endret seg mye den siste tiden, så det var helt nødvendig for henne å få nye briller. Hun fikk to par for 3000 norske kroner, som hun var svært tilfreds med.

Pickup-en, arbeidshesten i hverdagen

Pickup-en, lastebilversjonen av en personbil, er den vanligste biltypen som er og se. Den brukes i alle sammenhenger, både i yrke og i privatlivet.

Baht-taxiene er et bruksområde. Der er det et passasjerbur på lasteplane. Det vrirler med disse taxiene i gatene. De erstatter vanlige rutebusser og går i en kontinuerlig strøm gjennom gatene langs bestemte trasseer. Dersom man trenger transport, er det bære å gi et tegn til en av disse drosje som går i den retningen du skal. Den stopper i veikanten og så er det bare å gå hoppe inn på stiggreettet bak og finne seg en plass på de to benkene som er der, en på hver side i passasjerburet på lasteplanet. Det har ingen betydning at det er folk ombord fra før. Det kan være plass til et titalls mennesker på lasteplanet. Ja det hender at både stiggreettet bak og midtgangen mellom benkene er fylt opp til randen av passasjerer. Inne i buret er det stoppknapper. Dem brukes når man skal av. Da stopper bilen inntil veikanten på mest egneete plassen og man hopper av og betaler 10 baht til sjåføren. Så fortsetter ferden for resten av passasjerene. Det er også mulig å avtale en reise med sjåføren til andre plasser enn langs den ruten

den egentlig skal gå. Da kan det bli heftige prisdiskusjoner. Sjåføren kan da kreve nokså høye summer på flere hundre baht for en tur. Men ofe er det prutningsmonn.

Da vi reiste til dykkerøya, så vi pickuper over alt der vi ferdes. Den ble nærmest brukt som en traktor på de mange jordlappene folk hadde og fraktet avlinger til markedene. Og markedene kunne være overalt. Langs veien var det salgsboder som bugnet med varer. Eller pickupene hadde stoppet ved bestemte veikryss der handelen foregikk.

Noe av det første vi undret oss over da vi hadde kommet oss ut fra flyplassen i Bangkok og inn på motorveiene, var at det satt folk på lasteplanet i pickupene – til og med barn! De suste av gårde i 100 km/t! Det er tydeligvis andre sikkerhetsbestemmelser her i Thailand enn hva vi er vant til hjemme.

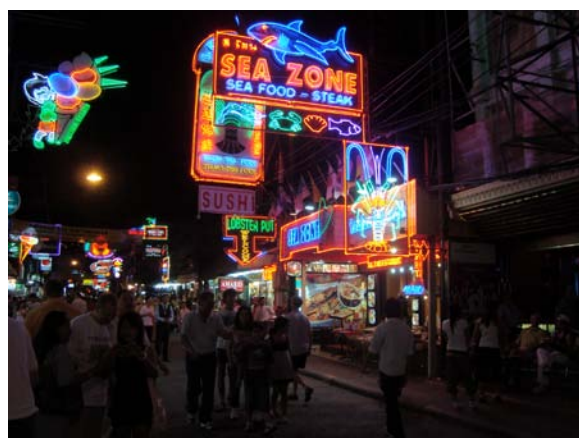
Svært vanlig var også ulike typer småbusser fra Toyota. De kunne hyres med sjåfør for turister. De hadde air-condition og var gode å reise med

Vi så også fancy dekorerte turistbussar også, for reisefølge som kom og gikk. På bakdekselet på disse bussenen stod det 'Scandia'. Svensk bussproduksjon var velkjent her i Østen

Det manglet ikke på utstyret for bydriften når vedlikeholdsoppgaver i infrastrukturen skulle utføres.

Buddismen

Buddismen er den største religionen i Thailand. Her finnes flotte og rikt utsmykkede Budda-templer. Foran mange hus er det små alterlignende Buddatempler som sikkert har som funksjon å velsigne husene de står foran..I butikkene kan man kjøpe Buddafigurer i alle mulige størrelser og utforminger. Om morgenen kan man se munkene gå ensomme med et hundre meters mellomrom nedover gatene i sine gule kapper. Folk hilser på dem med stor respekt. De holder hendene samme og bukker mot dem når de går forbi. Ofte gir folk gaver til dem i form av mat og andre ting.

Motorsykkkel i alle variasjoner

Det finnes nesten ikke sykler i Thailand, i alle fall ikke i Pattaya-området. Men det var en mengde motorsykler! Det var en mellomting mellom en scooter og motorsykkkel. De var sterkere enn de mopedene vi har i Norge, og de kunne gå fortere enn de 40 km/t mopedene går i. Det virket som at

dette var allemannseie,. Modellene var stort sett japanske De virket nye og av firetakere. Stort sett. De var moderne og de hadde selvstartere. Bruken av dem skilte seg nok ut fra det vi er vant med i Norge. Et var ikke akkltid at førerne brukte hjelm, selv omd et var påbudt. Politiet kunne

stoppe motorsyklister som ikke hadde hjelp og uste de bøter. Det som forskrekket oss mest, var at små unger satt foran førerne på scootene, og ofte uten hjelm. Ja hele familien fikk plass på den. Det meste vi så, var fire stykker, to voksne og to barn!

Trafikken av scootere var enorm. Men vi så aldri noen ulykker på veiene, ikke episoder engang. Alle kjørte i et avslappet tempo, ingen maste i trafikken. Vi hørte aldri sirener fra utrykningsbiler, verken politi eller sykebiler. Alle kjøretøyene virket nye og kostbare. Ingen hadde skader etter kollisjoner. I løpet av oppholdet så vi kun et par mindre karesoriskader

på et par biler. Det var alt!. Det virket som at Thailenderne hadde et godt og rolig lynne som også kom fram i trafikken. Folk tilpasset seg hverandre utrolig bra.

Motorsykkelen var en arbeidshest for mange på linje ned hva pickupen var det fra andre. Hele gatekjøkken var montert på en motorsykkel, og det var et vanlig syn å se et gatekjøkken på vei til jobb der hele kjøkkenet som var jmkontert sammen med en motorsykkel kjørte i trafikken sammen med andre biler, motorsykler og andre kjøretøyer. Det kunne se litt komisk ut der et helt kjøkken dukket opp i trafikken, inkludert og andre ting som tilhørte kjøkkenet. Slike kjøkken hadde sine faste plasser på ulike punkt i

gatebildet., Det kunne være på fortauset, i gatekryseem plasser eller i selve gatekatenen., Her ble det tilberedt varmakt. Gatekjøkken hadde egen ovn der maten ble stekt, kokt eller grillet. Først var vi skeptisk til denne maten, Vi var redd

Her er en hel arbeidsbenk festet til en scooter

for å bli syke. Men etter å ha blitt overbevist av folk på sjæmannskirken forsøtte vi at denne maten var ufarlig, og faktisk svært god. Siden folk hadde lange arbeidsdager, opp til elleve timer, var det vanlig at folk kjøpte maten sin på disse kjøkkene. Disse kjøkkene var derfor en del av den vanlige thailandske kosthold. - Det betydde at det var en god omsetning av vanlig kost her. Folk hadde ikke kjøkken hjemme og spiste ikke

hjemme, De kjøpte den på slike gatekjøkken i nærheten av der de jobbet.

Det var mulig å leie motorsykel også for turister, Men det var en stor fordel og ha thai førerkort dersom man ville bruke dem i trafikken.

Hadde man bare norsk eller

Barna sitter i handlekurven foran styret

internasjonalt førerkort, kunne man få problemer dersom man kom ut for en ulykke. Da fikk man skylden uansett. Man fikk liten støtte i rettsvesnet. Det var derfor ikke å anbefale at man leide motorsykel uten dette thai-førerkortet. På den annen side var det sykkel som det var lettest å bruke i trafikken i Pattaya. Men den kom man så avgjort lettest fram. En stor del av trafikken bestod av scootere, og det så ut til å være allemannseie. Det var vanlig å se unge jenter på disse scootere, Ja, til og med mødre raste rundt med sine små barn i fanget på scooterne. Det var skremmende.

Lange arbeidsdager for befolkningen

Det som en blir slått av i Thailand, er vennligheten hos befolkningen. Straks man gpr av flyet i Bangkok og stiger inn i terminalbygget, blir man møtt med en overveldende vennlighet av personalet- Det er alltid en eller annen frysjonbør i nørheten som kan vise vei eller forklar hva man skal gjøre for å komme seg gjennom de ulike instansene etter å ha landet på den flotte, stilrene terminalbygget på den internasjonale flyplassen. Og personale er det en overflod av. Ved hvert knytpunkt stpr det en eller flere som kan veilede en forvirret flypassasjer om hvor man skal gå for å komme seg gjennom toll, imigrasjonskontroll, bagasjeutlevering og så videre. En masse funksjonærer er tilgjengelige overalt som står til tjeneste.

Vi kom oss effektivt gjennom terminalbygget og ut til parkeringsanlegget der en minibuss ventet. Straks vi kom utenfor selve bygget, ble vi slått over hvor varmt det var. Svetten begynte straks å sile ned over hele kroppen. Men straks vi var kommet inn i den tolvseters Toyota.minibussen, var det lettere å eksistere. Sjåføren var kortvokst liten thai-mann. Som alle thailendere hadde med se ei dame i framsetet. Det var kanskje kona som var med på den lange turen til Paattaya der vi skulle bo. Etter hvert oppdaget vi at det var vanlig at kona til sjåføren er med på slike reiser. Det er skjelden at en sjåfør sitter alene i bilen. Vi kommer ut på hovedveien til Pattaja som er en 6.-feltmotorei, tre fet i hver retning. Klokka er ni om morgenen, men vi er forbauset over hvor liten trafikk det er. Vi kunne tro at det er rusjtrafikk på denne tiden, men det så absolutt ikke lik ut i trafikkbildet vi beveget oss i nå.

Senere skulle det vise seg at det ikke er rusjtrafikk i Thailand om morgenen slik vi er vant til. Folk er ikke oppe så tidlig om morgenen. Butikkene er åpen fra ni om morgenen til 11 om kvelden, og det er om kvelden den mest hektiske trafikken er å finne i gatene.

En annen ting vi merker oss etter å ha satt oss i bevegelse i minibussen, er de enorme reklame-plakatene langs veien. De er bygget som enorme stillas, flere etasjer høye.

Landskapet vi beveget oss i, er flatt. Det var noen hus spredt overalt.

Vi lurte på hvem som eide de flotte bilene. Vi så lite av bolig hus, og vi lurte derfor på hvordan folk bodde. Det fikk vi aldri helt klarhet i. Men vi forstod etterhvert at folk bodde svært forskjellig. Det vi Vi forstod etterhvert err at folk stort sett levde op jobb, Arbeidsdagen kunne være 22 timer om dagenm 6 dager i uka. Folk hadde ikke kjøkken hjemme. De kjøpte all maten sin på sykkekjøkken som var på finne overalt. De kunne tjene 11 000 baht i løpet av en måned, et par tusen norske kroner. Det var derfor ikke så mye penger blant folk. Men dette førte til at det var mange ansatte i de ulike bedrifene. Restauranten vi en gang besøkte, hadde 50 ansatte. Kjøkkenet var overbefolket av kokker og tilbredere.

